

Utorok 3. týždňa

Mk 3,31-35

Byť priateľom Ježiša
Žime v čo najužšom vzťahu s Ježišom

Ako chlapci sme hrávali futbal a jeden z mojich kamarátov mal úžasnú strelu. Boli sme na neho hrdí a nik z nás ho ako priateľa nechcel stratiť. Pri hre často na nás kričal, čo máme robiť, ako najlepšie hrať a vedeli sme od neho prijať aj kritiku. Boli časy, keď sme všetci spolu vychádzali ako bratia a bolo to dobré a pekné. Raz po prvom polčase ma oslovil tak po našom: „Sluchaj bratu, ešči vládzeš? Šak letaš jak kuľa.“ On ma oslovil „bratu“, bol som šťastný. Myslím, že aj dievčatá majú podobné vzory a skúsenosti.

Človek podvedome túži po tom, aby niečo znamenal, alebo bol v príbuzenstve s niekým veľkým. A práve dnes sme počuli Ježiša, ako sa priznáva k svojim učeníkom a hovorí o nich: „***Hľa moja matka a moji bratia, lebo, kto plní Božiu vôľu je môj brat i moja sestra i matka***“ (Mk 3,34-35).

Čo to ten Ježiš hovorí? Ved' ruší rodinné zväzky so svojimi príbuznými, a tým nám nedáva dobrý príklad. Nie je to tak, lebo „brat“ v hebrejčine neznamená, len pokrvné príbuzenstvo, ale aj rodové príslušenstvo všetkých príbuzných (bratrance, sesternice, ujovia, tety...), alebo príslušnosť na základe spoločného cieľa, či spôsobu života. Vo Svätom písme máme takéto príklady. Tak žili skupiny prorockých bratov (Porov 2Kr 2,1-5), žiaci okolo svojich učiteľov (Gamalielova škola, v ktorej študoval sv. Pavol, Jánovi učeníci), či eséni, ktorí žili na spôsob dnešných rehoľníkov.

Musíme si uvedomiť, že Ježiš neruší rodinné zväzky so svojimi, ale ich rozširuje. Je to podobné ako pri sobáší. Mladí nerušia zväzky s rodinou, ale ich rozširujú. Ježiš svoju rodinu nerozširuje takýmto spôsobom ako mladomanželia, ale robí to na základe plnenia Božej vôle. Plnenie Božej vôle je spoločným bodom s Ježišom a na tom stojí naše bratstvo s ním.

Ďalšia otázka, ktorá sa nám natíska znie: Čo je Božia vôľa? Ježiš to definuje takto: „***Vôľa môjho Otca je***“ (Jn 6,39), „***zachrániť, čo sa bolo stratilo***“ (Lk 19,10). Z toho vyplýva, že plniť Božiu vôľu je robiť všetko tak, aby to slúžilo k spásu našej i našich blížnych. Sv. Pavol to vyjadril slovami: „***Božia vôľa je vaše posvätenie***“ (1 Sol 4,3).

Veľmi ľahko sa to hovorí, čo je Božia vôľa, ale veľmi ťažko sa hľadá a ešte ťažšie sa plní. Tak, ako sv. Ján, keď vo videní mal zjesť knihu s Božím

slovom, v ústach mu bola sladká ako med, ale v žalúdku mu zhorkla. Tak je to aj s nami. Počúvame Božie slovo, ktoré je nášmu sluchu sladké, ale žiť podľa neho je horké, ťažké. No predsa to stojí za to. Odmena je nevídaná: „**Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú**“ (1 Kor 2,9). V praxi to znamená dodržiavať krstné záväzky, a tiež záväzky plynúce zo sviatosti birmovania čiže dávať dobrý príklad kresťanského života.

Táto úloha nie je iba pre kňazov, či rehoľníkov, ale je to je to výzva pre nás všetkých bez rozdielu, lebo sme hovorili o záväzkoch, ktoré sme prijali vo sviatosti krstu, či birmovania. ktoré máme všetci plniť.

Apoštol Pavol nás k tomu nabáda veľmi jasne: „**Žite podľa povolania, akého sa vám dostalo**“ (Ef 4,1). Tu vidíme, že byť s Ježišom v takomto rodinnom zväzku nie je výsadou iba niekoľkých, ale povinnosťou všetkých pokrstených. Tu nám výdatne pomáha Eucharistia, v ktorej sa s Ježišom môžeme a máme každodenne stretávať, ak nám to povinnosti čo len trochu dovoľia.

Byť priateľ s nejakou osobnosťou je krásne a ľudia si tieto priateľstvá udržiavajú, z čoho im plynú tiež nejaké tie výhody. Byť Ježišov brat je oveľa krajšie a tiež nám z toho plynie poriadna výhoda, odmena v nebeskom kráľovstve.

Amen.